

Wie was Thomas Ketut Suwitra?

Ketut kan ik nog verklaren, het is tweede zoon. Thomas ook en Suwitra zal de familie naam zijn.

Dat hij broeder Thomas werd genoemd is eigenlijk heel passend. Hij was geen ongelovige Thomas maar een kritische Thomas daar waar het zijn geloof betrof. Ik heb hem erover horen preken en dan beaamde hij deze woorden niet. Trouw aan het monastieke leven ook als hij tijdens zijn leven langer buiten het klooster verbleef, hij hield het wereldse op een afstand en moest niets hebben van decadentie.

Als iemand hem wilde fêteren van buiten het klooster hield hij dat altijd af. Hij was bang valse verwachtingen te scheppen. Hij bleef een monnik zonder de normale weg te volgen. Toch kon hij het binnen de muren niet altijd volhouden. Hij had behoefte aan verandering en er was ook een hang naar pastoraal werk. Toch was hij tegelijkertijd contemplatief. Hij ging vaak wandelen en het liefst liep hij dan het bos in. Hij liep te mijmeren vertelde hij dan. Het was een soort fluistergesprek met God vertelde hij me.

Verschillende malen heeft in andere gemeenschappen geleefd. Soms had het weggaan uit een klooster ook te maken met teleurstellingen. Thomas had veel kwaliteiten maar had het gevoel dat het niet werd gezien. Hij heeft zich jaren met de koffieplantage van Rawaseneng bezig gehouden maar werd toch teveel gekapitteld om te innoveren. De koffie die nu in Oeganda staat te bloeien en binnenkort kan worden geoogst heeft hij uit Indonesië meegenomen en tijdens een gezamenlijk bezoek hebben we de broeders geleerd hoe een kwekerij op te starten. De koffie staat er goed bij. Op Lamanabi kreeg hij ook verantwoordelijkheden maar voelde hij zich ook weer tegelijk gecontroleerd. Daar kon hij absoluut niet tegen. Hij voelde het als een motie van wantrouwen en dat herstelde zich niet. Het leek of dat de bodem onder zijn voeten weghaalde en dan wilde hij naar een andere plek. En daar herhaalde het zich soms na een paar jaren. Ik denk dat het ook te maken heeft gehad dat hij gevoelig was voor gezagsverhoudingen en dat hij een zekere trots had. Hij had zeker geen minderwaardigheidsproject. Hij geloofde in zichzelf. De pijn zat er in als een ander dat niet in hem deed.

Maar wie was je dan Thomas? Een lieve man met een Nederlandse nuchterheid. Ik zou hem flegmatisch noemen. Toch ben ik daar ook niet zeker van. Hij liet niet makkelijk het achterste van zijn tong zien. Je kom hele open gesprekken met hem houden over bijna alles. Hij vond Nederland geen gek land wat veraf stond van de Oosterse wijsheid. Emoties deelde hij niet en dat maakte het moeilijk er echt achter te komen wie hij was, wat hij voelde. Hij had respect voor mensen maar trok grenzen. Het is haast een anekdote. Hij was deels werkzaam op de bakkerij met een medebroeder die dwars lag op een in Thomas ogen kinderlijke niet. Hij gaf hem een draai om zijn oren. Ik zei Thomas dat kan je niet maken. Het is zelfs in de wet

weggelegd. Zijn antwoord was dan: niets mee te maken, als je als een kind loopt te klieren dan heb je gewoon een corrigerende tik nodig.

Toen zijn actieradius minder werd en hij steeds minder de natuur in kon trekken kreeg hij het moeilijk. Bij de cardioloog was hij laconiek. We gingen samen. De cardioloog en ik maakten ons zorgen. Thomas zei: het is zo. Dat werd in het begin een strijd. De dokter wilde hem in Nederland houden. Thomas wilde terug naar zijn geboorte land toen hij wist dat er geen alternatief meer was. Het werd een discussie tussen medisch verantwoord en kwaliteit van leven. Thomas koos voor het laatste en toen ben ik ook achter hem gestaan. We zijn samen afgereisd naar Bali. In het donker kwamen we na twee uur met de auto op een plaats waar het asfalt ophield en er een smal pad overbleef. We moesten overstappen achterop brommers en werden via een smal pad hoger de bergen ingevoerd. Langs het pad lag een diep dal. Het leek op een kidnapping en ik heb de nodige schietgebedjes gedaan. Maar kwamen op een prachtige plek waar zijn familie twee huisjes had. Een ervan zou Thomas betrekken. Ik voelde vrede. Hier is het goed voor hem en kan hij rustig door mijmeren met God. Thomas de monnik, deels gemeenschapsmens deel de contemplatieve mens. Het paste op elkaar. Hij heeft het op zijn manier gedaan. Ik zou hem volgende week gaan bezoeken omdat ik naar Indonesië zou gaan. Helaas kan dat niet meer. De eerste keer zal ik afscheid gaan nemen bij zijn graf. Ik eindig met een citaat van de brief die Paulus aan de familie heeft geschreven en die vandaag wordt voorgelezen in de kerk op Bali.

We rouwen om het heengaan van onze geliefde medebroeder Thomas, het verdriet van de trappistenabdij van Koningshoeven versmelt met het verdriet van alle familieleden van pater Thomas en wordt een teken van hechte broederschap. Een hechte broederschap die hopelijk ook ons geloof in vrede en eeuwige gelukzaligheid voor pater Thomas op de plaats die Jezus voor hem in de hemel heeft bereid, verder zal versterken. Moge God daarom kracht, troost en rust schenken aan alle achtergebleven familieleden. Mogen de mooie herinneringen aan pater Thomas een bron van troost zijn en moge de liefde die hij heeft gegeven een erfenis zijn die voortleeft in onze harten. Amen.

ook ons geloof in vrede en eeuwige gelukzaligheid voor pater Thomas op de plaats die Jezus voor hem in de hemel heeft bereid, verder zal versterken. Moge God daarom kracht, troost en rust schenken aan alle achtergebleven familieleden. Mogen de mooie herinneringen aan pater Thomas een bron van troost zijn en moge de liefde die hij heeft gegeven een erfenis zijn die voortleeft in onze harten. Amen.